

Łk 24, 13-35 W pierwszy dzień tygodnia dwaj uczniowie Jezusa byli w drodze do wsi, zwanej Emaus, oddalonej o sześćdziesiąt stadiów od Jeruzalem. Rozmawiali oni z sobą o tym wszystkim, co się wydarzyło. Gdy tak rozmawiali i rozprawiali z sobą, sam Jezus przybliżył się i szedł z nimi. Lecz oczy ich były jakby przesłonięte, tak że Go nie poznali. On zaś ich zapytał: „Cóż to za rozmowy prowadzicie z sobą w drodze?”. Zatrzymali się smutni. A jeden z nich, imieniem Kleofas, odpowiedział Mu: „Ty jesteś chyba jedynym z przebywających w Jerozolimie, który nie wie, co się tam w tych dniach stało”. Zapytał ich: „Cóż takiego?”. Odpowiedzieli Mu: „To, co się stało z Jezusem Nazarejczykiem, który był prorokiem potężnym w czynie i słowie wobec Boga i całego ludu; jak arcykapłani i nasi przywódcy wydali Go na śmierć i ukrzyżowali. A my spodziewaliśmy się, że On właśnie miał wyzwolić Izraela. Ale po tym wszystkim dziś już trzeci dzień, jak się to stało. Nadto, jeszcze niektóre z naszych kobiet przeraziły nas: były rano u grobu, a nie znalazłszy Jego ciała, wróciły i opowiadały, że miały widzenie aniołów, którzy zapewniają, iż On żyje. Poszli niektórzy z naszych do grobu i zastali wszystko tak, jak kobiety opowiadały, ale Jego nie widzieli”. Na to On rzekł do nich: „O, nierozumni, jak nieskore są wasze serca do wierzenia we wszystko, co powiedzieli prorocy! Czyż Mesjasz nie miał tego cierpieć, aby wejść do swej chwały?”. I zaczynając od Mojżesza, poprzez wszystkich proroków, wykladał im, co we wszystkich Pismach odnosiło się do Niego. Tak przybliżyli się do wsi, do której zdążali, a On okazywał, jakby miał iść dalej. Lecz przymusili Go, mówiąc: „Zostań z nami, gdyż ma się ku wieczorowi i dzień się już nachylił”. Wszedł więc, aby zostać wraz z nimi. Gdy zajął z nimi miejsce u stołu, wziął chleb, odmówił błogosławieństwo, połamał go i dawał im. Wtedy otworzyły się im oczy i poznali Go, lecz On zniknął im z oczu. I mówili między sobą: „Czy serce nie pałało w nas, kiedy rozmawiał z nami w drodze i Pisma nam wyjaśniał?”. W tej samej godzinie zabrali się i wrócili do Jeruzalem. Tam zastali zebranych Jedenastu, a z nimi innych, którzy im oznajmili: „Pan rzeczywiście zmartwychwstał i ukazał się Szymonowi”. Oni również opowiadali, co ich spotkało w drodze i jak Go poznali przy łamaniu chleba. †

Zaświadczyć o Chrystusie

Podobnie, jak uczniowie idący do Emaus, my również jesteśmy ludem w drodze, zmierzającym do domu Ojca. Na tej drodze nie jesteśmy sami, gdyż idzie obok nas Jezus, który przez posługę Kościoła umacnia nas swoim Słowem i Ciałem. Potrzeba tylko, abyśmy mieli uszy otwarte na Jego głos, czyste serce, aby Go przyjąć i wiarę, aby Go rozpoznać. Wtedy doświadczymy tej samej radości, jakiej doznali świadkowie zmartwychwstałego Chrystusa.

W znaku łamanego chleba uczniowie rozpoznali Jezusa i radością tego spotkania podzielili się z innymi – stali się apostołami Jego Dobrej Nowiny o zbawieniu. To samo dokonuje się wobec nas i dla nas w każdą niedzielę, która jest pamiątką zmartwychwstania Pana. Jezus kieruje do nas swoje Słowo i łamie dla nas chleb. Możemy poczuć, jak serce pała w nas i zapagniemy dzielić się z innymi radością ze spotkania z Panem.

□ Czy rozpoznaję Pana w Eucharystii

III NIEDZIELA WIELKANOCNA

Wpisany przez ks. Юрый Марціновіч
26.04.2020 00:00
